

Any I.

Olot 12 de Octubre de 1899.

Núm. 24.

L'OLOTÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre ... .. 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustenta, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totas las qüestions y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organizació corresponent y adequada.

Peró enteném que correspón al Poder regional lo règim intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi á la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleys y causas: volém esser arbitres de nostra administració, ficsant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y estabrint que la reserva regional forosa prestí servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarem á no trigar gayre.

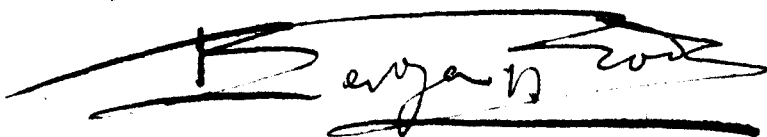
(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

NOSTRA BANDERA

Ingratitut.

Avuy que nostra bandera espatega enlayre y fa batre de goig y d'esperansa 'ls cors dels catalans que se honran en tenirla per dosser, avuy que aquesta bandera sense màcula, y més antiga que la de Castella, y que ha presidit y dut á la victoria als catalans en mil batallas, avuy aquestos provocadors é ingrats castellans y politichs d'ofici, que xuclan la sanch del poble y ab las sevas disbauxas

é imprevisions l'han portada á la ruina, avuy alsan lo crit al cel, al llegir que s'ha aixecat la nostra Santa Bandera en mitj d'una salva d'aplausos y del cant de *Los Segadors*, com si fos aixó una provocació contra la unitat d'Espanya. Si: verdaderament es una provocació contra la uniformitat del Estat espanyol, contra aquest estat de tirania en que estém los catalans, estat de tirania que 'ns ha portat la politica castellana, pera que la burocracia castellana tingui una colonia que explotar: pero may es una provocació, si 'ls governs no ho volen, á la unitat d'Espanya.

¡La bandera catalana! Qué fora de la bandera de Castella si no l' hagués protegida la bandera catalana, y cuánta ingratitut li han tingut los castellans! Alfons II d' Aragó ajudá al de Castella á la conquista de Cuenca (sigle XII); Jaume 'I Conquistador, conquista pera Castella 'l regne de Murcia, tan rich com lo de Valencia (sigle XIII); Jaume II lo Just ajuda al rey de Castella contra 'ls moros, que se lo hagneran menjat viu, posant siti á Almería, que tingué de abandonar per haver entrat en tractes ab los alarbs per debilitat lo rey de Castella; en Pere IV lo Ceremoniós presta 'l seu concurs en la batalla del Salado (1340); y, en fi, la grandesa de Castella li ve de la unió y no de la uniformitat, ab la Corona d' Aragó, y nostra bandera aportava mes territoris y més richs que 'ls que tenia davall seu la bandera de Castella y aquesta ha anat perdent per la seva política absorbent é imperiosa.

¿Y que ha fet Castella per Catalunya? ¡Ah! Lo que ha fet ha sigut portarnos una política tiránica y embrutidora, més propia del Africa que de Europa; 'ns ha portat unas costums corrompudas y corruptoras, que no n' hi sentim grat, *el toreo* y *el flamenguismo*; nos va portar á la miseria en temps de Carlos II no deixantnos comersiejar ab las colonias americanas en justa paga d' haver tret los diners que 's necessitaren pera fer lo viatge de descuberta perque Castella estava pobre y aparracada.

Allí hont onejava la bandera catalana, hi havia 'l progrés, la civilisació, la llibertat; devant d' ella tots los pobles eran lliures, puig tots conservaren la seva autonomia. Que ho diguin, sino, Valencia, Mallorca, 'l mateix Aragó; que ho diguin Sicilia, Sardenya, Rosselló, Córcega, Milan y Nápols y 'l comptat d' Atenas: y de-

vall de la bandera castellana, ¿qué hi havia y qué hi ha? *En ninguna parte del reyno non se façia justicia... en los lugares que no eran cercados non moraba ninguno et en los lugares que eran cercados mantenianse los más de ellos de los robos et furtos que façian. Muchas de las gentes del reyno desamparaban heredades et fueron á poblar los reynos de Aragon et Portugal. ¿Y las possessions d' América y demás d' Europa per qué han tirat al foch la bandera de Castella y s' han aixoplugat devall de una altra, ó be sota la seva mateixa bandera? Que ho digui *El Herald* que segurament sab millor la historia d' Espanya.*

FR. FRANCI D' ILURO.

PASSANT PER LOURDES

L' Ernest havia sortit de Luchon y anava á Biarritz. Elegant y bon mosso, rich y lliure, intelligent y instruhit, ab tot y son aturdimient y fins sas calaveradas més ó menys justificadas per sos pochs anys, era 'l tipo del francés simpátich y expansiu, dels que saben sentir y gosar del mon. Nos coneixiam de temps y 's mostrá molt complascut al trobarnos á la estació de Pau y al fer via junts fins á Bayonne. Vaig dirli que venia d' Eaux Bonnes hont havia passat uns quants días tranquilament fent salut.—Y vos? vaig preguntarli, qué heu fet? D' ahont veniu?—Llavoras va contarme ab especial vivesa sas impressions estiuhencas, ressaltant sobre totas la última, la del dia, Lourdes, en una paraula.

—Havia passat molts cops per Lourdes, va dirme, mes sense deternirhi may. Si are 'm fessiu explicar perquè ho he fet, no sabria ben be

que dir. Res, á Tarbes vaig recordar-me de que tot passatjer que passa per Lourdes s' hi pot deturar 24 horas. Al arribar lo tren, sentint cridar *Lourdes vingt minutes d' arrét*, va semblar que algú 'm deya: home, baixa, t' agradarà... y he haixat. He deixat mon equipatge de má en dipòsit, y m' he trobat fora la estació, en aquella plasseta plena de cotxes, polsosa y banal. Ab la ca.or del día de avuy, al menys 34 graus, calitjosa, pesada, tot semblava ensopit y trist. Los pobres cavalls potejavan pacíficament contra aquell estol de moscas. He pres un cotxet y m' he fet portar á la basilica. Hem atravessat la vila; poca gent pels carrers, las innumerables botigas d' objectes piadosos estavan desertas; jo m' entretenia comentant entre mí las audacias, ó potser criaturadas del mercantilisme religiós de Lourdes. Aquells Hotels y botigas del *Sagrat Cor*, de *Sant Joseph*, y de *la Verge*, y 'ls títols semblants d' altres establiments ab altres detalls de igual género, m' anavan predisposant mes á la fredor que á la devoció. Lo cotxe m' ha deixat casi al peu de la iglesia ó basilica, sobre la gruta. Allí he passat un bon rato contemplant las presentallas y estandarts que cubreixen las parets, y tot plegat me deixá bastant indiferent; m' ha fet l' efecte de que s' hi observessin més impulsos de vanitats y afectacions que no verdader sentiment relligiós, y tot pel mateix istil, á la Cripta com á la iglesia del Rosari, que 's troban sota la basilica. Sortint de la iglesia del Rosari he anat cap á la gruta. Dech confessarvos que anava distret. A falta de la nota de sentiment que domina y que no havia lograt trobar encare á Lourdes, la imaginació me tornava enrera, pensava ab Luchon, ab sas elegancias y diversions, recordava la banca tallada

la nit avans en lo Casino, hont havia guanyat cent *Lluisos* durant un entreacte de l' *Enlèvement de la Toledad*. Reveya las provocadoras escenas del espectacle, la actriu diabòlicament hermosa cantant aquell *duo* desvergonyit, y sentia pujarme als llavis aquella tonada: *Il y-avait un arrét á Dijon...* quan m' he trobat casi al devant de la gruta. Al meu voltant hi havia un grupo bastant numerós de gent ajenollada mormolant en veu baixa unas oracions en llengua estranya..... m' hi he fixat, cantavan en alemany! Al meu costat un vell m' ha dit, al preguntarli de ahont eran: «Som alsacians, de Strasbourg». Eran gent humil, casi pobres, vestits ab robas de modas anticuadas, de las que duran anys per limitársen l' us per las grans solemnitats, y ab tot y aixó no eran ridícols; la devoció exemplar, verdaderament edificant que 'ls animava, dignificava l' aspecte d' aquella pobre gent que, desterrats en sas propias casas, retrovavan allí d' un cop á Deu y á la Fransa.

Portavan bastants malalts de totes edats y condicions.

Al poch rato han comensat la professó, tornant prompte á formarse en filera devant de la iglesia del Rosari. Un sacerdot cantava unas lletanias alemanyas en alta veu y 'ls demás peregrins las repetian. Los malalts estavan en filera devant de tothom en cadiras de rodas, lliteras, y alguns ajenollats á terra. Un prelat, portant lo Sagrament en rica custodia, benehía als malalts de un en un, mentres un sacerdot los posava la mà sobre 'l cap.—Quina escena! Lo chor deya: *Du bist mein Herr und mein Gott*. «Tú ets mon Senyor y mon Deu!» y Deu mateix, lo Christ passava la revista allí á la seva host més triada! Allí 'ls tristos que seràn consolats, los pobres, los humiliats, los desesperats

de tot remey humá, miravan ab ulls plorosos á aquell de qui esperavan tot conhort. May he vist semblant expressió en la figura humana com la d' aquellas caras terrosas y desencaixadas. Vaig fixarme en una pobre vella estesa inmóvil en sa llitera. Semblava talment en éxtasis: sos pobres ulls vidriosos parlavan, sí, parlavan á Jesús allí devant seu: «Vos demanava la salut, Senyor, com á la més gran ditxa d' aquest mon; are no vos demano res, fassis la vostra voluntat; sia com sia, ja heu fet tant per mi, deixant que la meva ánima vos contempli, m' heu vingut á consolar Vos mateix que ja res me queda per desitjar...»

Tota aquella multitud sentia 'l miracle que s' estava complint, més gran que las curas més maravellosas, lo miracle de sentirse resignats y consolats, de patir apaciblement y ditxosos, de patir reposant los cos y l' ánima adolorits en los brassos del Pare amorós de tots los que sofreixen. Y jo mateix l' he sentit en mí 'l miracle de la emoció sentidíssima, inefable, que m' ha fet plorar silenciosa y dolament, mentres aquells alsacians seguian clamant: Hosannah, Hosannah. *Mein Gott komme uns zu hilfe.* «Senyor, veniu en nostra ajuda!...

No 'm pesa, no, l' haver estat á Lourdes; he trobat allí lo que bonament buscava fa temps, una emoció sencera, y res més delicat ni mes hermós per mí que la impressió que m' han deixat los peregrins alsacians á Lourdes. Al tornar á la estació passant per devant del Hotel *Ave Maria Stella* y altres semblants, al tornar á la realitat de la vida moderna al só dels timbres dels tramvías eléctricos y al pujar finalment al tren hont nos hem trovat, venia plé mon esperit de la inolvidable sensació de Lourdes. Potser demá mateix, á Biarritz, tor-

naré á aturdirme ab alegre companyia, mes jo vos aseguro que 'l día de avuy es dels que contarán en ma vida.

FERNANDO M. PERPINYÁ.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Segons una correspondencia de Manresa, lo Rvnt. Mossén Cardona, aquell sacerdot digníssim que, desde la trona de Targa, cometé 'l *gran crim* de defensar los interessos de la religió y la patria, fou insultat y amenaçat per un *empleadillo* castellá, que te la obligació de servir als passatgers, siguin qui siguin, en lloch de insultarlos. Insultar als capellans públicament, deu esser un acte meritori per un castellá y, además, digne de premi. Aixó ho sabré ben aviat: si l' *empleadillo* continúa á Manresa y no l' han pujat de grau, es senyal que sa acció vil ha passat despercebuda; però si 'l cambian de lloch y li donan un *ascenso en la carrera*, ja poden escupilshi á la cara als capellans y als que no ho sian. Aquesta nota y mils d' altres, totes d' aquest moment, que 'l *Brusi* 'n diria *histórico*, donan la tónica de la civilisació dels *hidalgos*.

Ha visitat la nostra redacció *La Veu del Segre*, valent periódich catalanista qu' ha alsat la bandera de las reivindicacions de Catalunya en la provincia de Lleyda, esquarterada pel centralisme, qu' en res ni per res ha tingut en compte las comarcas naturals d' aquella regió. Saludém coralment al simpátich colega, que ve á destorbar la digestió dels ganduls y parásits que se xuclan de viu en viu las comarcas del Segre.

Al Transvaal va seguint endavant y depressa la movilisació, anant mar-

xant cap á la frontera tots los homes desde setze fins á xeixanta anys. Entre las tropas que 's disposan á bátres per la independència del seu país, hi figuren los diputats, los jutges, los advocats, los membres del consell executiu, lo secretari d' Estat y 'ls fills del president Krüger.

Com á Espanya, exactament lo mateix, sinó que 'ls richs, los empleats y los fills dels banquers y dels ministres feyan la guerra desde las taulas del café, y solament se batían los que no tenian tres cents duros. Aixís ho volian á Madrid que 's defensés la patria; ho volen encara y ho voldrán, si may més perilla la integritat del territori que 'ns ha quedat. Bona manera de defensarlo.

Dominació espanyola á Italia. Fragments edificants. Separatistas de 1646.

«En temps del duch d' Arcos, lo baró de Nardo tenia un plet ab lo capitol del feudo; donchs be, un diumengeoferi á las miradas dels espectadors, en las cadiras del chor, los vintiquatre caps dels canonges. Felip III posava en venta, sense dissimular l' objecte, lo dret més preciós de tots, lo de la justícia.....

Lo mateix duch d' Arcos enviá al jutge de la vicaria, pera exigir la paga als consells deutors (1646); però aquell magistrat, no trobant tan sols llit ahont pogués dormir, contestava al que li feya veurer la miseria dels habitants y la impossibilitat en que 's trobavan de poguer pagar, *que vendan el honor de sus mujeres é hijos y satisfagan sus deudas.*

Colocat entre duas necessitats, la de deixar als francesos que havian ocupat á Pórtó Longone, y la de fer morir de fam al poble preferí 'l duch de Arcos aquesta última.» *Cessar Cantu. Dominació espanyola.*

Aquest poble d' Italia, aniquilat,

mort de fam, acabá per alsarse contra 'ls déspotas dominadors y traurels per sempre mes d' aquell pahís. ¿Quins eran allá 'ls separatistas?

Dimars passat, á las cinch del mati, fou viaticada la virtuosa senyoreta, filla del conegut artista D. Joseph Berga y Boix y germana de nostre director, D.ª Concepció Berga.

Desitjém que Deu dongui 'ls ausilis necessaris per que prompte quedi restablerta de tan greu malaltia.

Diumenje se celebrá lo roser de las Presas ab molta animació, mes ab una nota discordant que podia portar mals resultats.

Segons se 'ns ha dit las rivalitats entre 'ls joves de alguns pobles vehins foren causa d' unas barallas que de temps s' havian promés y que compliren al peu de la lletra á garrotada seca y que per poch fins algún número de la benemèrita ne surt perjudicat.

Son de lamentar escenas com la que 'ns referim, puig á mes de dedunciar un estat de barbarie que ja hauria d' haver passat á la historia, tornan á refer aquellas sangrentas lluytas entre 'ls joves d' un poble y altre que sempre tenian lloch en las festas majors y aplechs, donant per resultat mes d' una vegada, disgustos que be 's podrian evitar, si las personas de seny hi entervinguessin.

En Francisco Maspons y Labrés conta en *La Renaixensa* haber presenciat un miracle á Lourdes aquest histiu passat.

Uns pobres pares duyan una criatura petita, una noyeta que semblava tenir uns sis anys, per sota l' aixella; las camas li anavan penjant d' un cantó al altre; diu que no havia pogut encara caminar desde sa naixensa;

fervorosos la posaren devant de la Verge, al peu mateix del retxat, y 'ls dos agenollats vessavan llàgrimes y pregavan. De sobte la nena s' aixéca, dona un crit estrident d'alegria y 's posa á correr, los que estavan mes aprop seu s' aixecaren admirats, corregueren darrera la criatureta plens d'entussiasme y la acompanyaren ab sos pares vers la inspecció facultativa que alli mes avall sempre está establerta.

La massa inmensa de gent se con-mogué y los prechs pararen un instant pera continuar després. La Verge pregada ab tant fervor cedeix als prechs de tot un poble y generosa estén sobre d' ell sa divina gracia.

Lo dimars passat fou viaticat D. Joaquín Fontanella pare del jutge municipal. Desitjém que pugua recobrar prompte la salut.

Ab la sumptuositat acostumada, en la Basilica de Montserrat va consagrarshi lo diumenge passat lo nou bisbe de Vich, Dr. Torras y Bages, essent celebrant lo senyor Bisbe de Barcelona, assistit dels senyors Bisbes de Lleyda y de Tamaso *in partibus* (Administrador Apostólich de Solsona) y dels canonjes Cortés y Almería, essent presents en lo presbiteri lo Abad P. Deas, com á padri, l' Abad Visitador P. Ruera, lo Secretari del nou Bisbe Dr. Dachs, familiars dels altres Prelats, los Alcaldes de Barcelona, Vilafranca y Vich com á testimonis, diferents canonjes, sacerdots, frares y monjos demés personas especialment convidadas.

L' acte fou imponent, d' una serietat y magestat commovedoras, y, ab tot y 'l gentiu inmens que omplia aquella espayosa Basilica, hi regnava una solemne quietut que infundia encare més respecte.

En tal ocasió 's van veure palpa-

blement demostradas las simpatias ab que conta á Catalunya 'l nou Prelat, puig que de tots indrets de nostra terra hi havia acudit gent á presenciar la elevació al episcopat del sabi y virtuosíssim sacerdot.

Los claustrs, patis y entrada del monastir s' havian guarnit ab fullatje, banderas, escuts, flors y fanals, haventshi construït tres archs per los Rvnts. Monjos de Montserrat ab las següents dedicatorias: «Al nou Bisbe de Barcelona», «Als Bisbes consagrants» y «Al primer Bisbe consagrat en aquesta Basilica».

Un dels moments més emocionants fou lo en que l' Iltrm. Dr. Torras y Bages doná sa primera benedicció solemne, que va rebre tothom ab gran reverencia, essent també notada la emoció del nou Bisbe. Acabada la llarga y hermosa ceremonia, l' públich acompanyá als Prelats fins á fora del temple, ahont foren aclamats, donantse viscas al nou Bisbe de Vich y als Prelats catalans.

Lo curt espay de que disposém nos priva de donar més detalls de la hermosa festa montserratina, com desitjariam, y de la que tots los que hem tingut la sort d' assistirhi ne guardarem gratíssim é inesborrable recort.

Lo nou Bisbe té solzament 53 anys, haventli sigut conferidas ordres menors lo 31 de Novembre de 1869; subdiaconat lo 12 d' Abril de 1870; diaconat lo 23 de Séptembre de 1871, y presbiterat lo 23 de Desembre del mateix any.

Rebi l' Iltrm. Dr. D. Joseph Torras y Bages nostra més coral enhorabona per lo premi que acaban d' obtenir sas cristianas virtuts y son preclar talent, rébila també la Diócessis de Vich, que te la sort d' esser per ell governada y Deu vulgui que ho sigui per molts anys, en profit de la Relligió y de la Patria Catalana.

Lo diumenge dia 8 del present mes passà á millor vida nostre amich D. Joaquim Vergés, persona molt apreciada y que contava ab moltas simpatias en nostra vila. Que Deu lo tinga en la gloria.

Dillúns á la matinada després de llarga y cruel malaltia entregá son esperit á Deu la xamosa nena filla del Sr. Joseph Sacrest y Escubós, que com diguerem en lo número passat havia sigut sacramentada. L' enterro que tingué lloch dímars á dos quarts de nou del matí fou una verdadera manifestació de las generals simpatias que la vila entera professa á la familia Sacrest, puig l' espayosa iglesia del Tura hont se celebrá l' ofici fou insuficient pera capir tota la gentada que acompanyava al dol. Portavan las glassas duas colegialas de las del Sagrat Cor de Maria, á quin colegi la difunta havia anat, duas de la congregació de las Fillas de Maria y duas treballadoras de la fábrica del Sr. Sacrest.

Al associarnos al greu dolor que ha experimentat la familia Sacrest, no podém menos que desitjarlosi una santa resignació y pregar á nostres lectors tinguin á la finada present en sas oraciós.

D. G. G.

REMITIT

Señor Director de L' Olotí.

Muy señor nuestro: Le suplicamos se sirva dar cabida en el periódico de su digna dirección al siguiente remitido, gracias que le anticipa

El barrio de San Francisco.

Muy ridiculo nos ha parecido el suelto inserto en *El Deber* de la semana pasada, y según juicio de todo el mundo, de no tener pies ni cabeza, por cuanto se trataba de hermanar un barrio, que de cuyos motivos no le debemos dar cuenta ni falta que le hace al que lo escribió.

No extrañamos pase esto en un pueblo, hi-

pócrita pues este Sr. gacetillero recuerda desgracias para la patria al son de los himnos revolucionarios la Marsellesa y Marcha de Riego y no debe acordarse dicho señor de ciertos himnos cuando estaban embarcando jóvenes y más jóvenes con la verdadera seguridad de perder sus vidas en defensa de la patria y de ciertos caudales que al fin y á la postre nada nos importan; y a esto tal vez llamará moralidad.

Pues tenga entendido que todo el pueblo en masa ha celebrado nuestros actos porque hemos pensado igualmente en las funciones religiosas y en socorrer á los pobres del barrio con arroz, carne, pan y vino. Si se dedicara en publicar estos actos humanitarios y de caridad, muy fácil que sacaría más buen partido que no en emplear el tiempo en tonterías que no le atañen ni le perjudican. Y por fin, á divertirse, pero con la intención de no ofender á nadie, y por lo que nos toca, le dispensamos, que sin duda en aquellos momentos debía estar de..... que siendo así, Dios le dé salud.

El barrio de San Francisco.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 12.—Ntra. Sra. del Pilar de Zaragoza, y S. Serafi cf.

Div. 13.—S. Eduart rey cf.

Dis. 14.—S. Calixto papa y mr. y Sta. Fortunada vg. y mr.

Dium. 15.—Sta. Teresa de Jesús vg. y fundadora, compatrona de las Espanyas.

Dill. 16.—S. Galo abad y la beata Maria de la Encarnació vg.

Dim. 17.—Sta. Eduvigis duquesa de Polonia viuda,

Dimec. 18.—S. Lluch evangelista.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia de Ntra. Sra. del Tura.—L' exposició de S. D. M. comensa á las cinch y mitja.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	15'50	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	15'00	«
Panis.	15'00	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'50	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

Olot.—Imp. de N. Plansdevall.—1899.

LA SENYORETA

MAGDALENA SACREST Y MIR

morí 'l dilluns prop passat, á la edat de dotze anys,
havent rebut los Sants Sagraments y la Benedicció Apostólica.

—(R. I. P. A.)—

Sos afligits pares D. Joseph y D.ª Agna, germans, germana, oncles, tias, cosins, cosinas y demés parents (presents y ausents), al participar á llurs amichs y coneguts tan sentida pèrdua, los hi pregan la tingan present en sas oracions y se serveixin assistir als FUNERALS que tindrán lloch demá, á dos quarts de vuyt del matí, en la iglesia de Ntra. Sra. del Turà, y als ANIVERSARIS, dissapte. á las deu, en la de Ntra. Sra. del Carme, y á las onze en la de Ntra. Sra. dels Dolors.

Per respecte á la santetat del temple, 'l dol se doná per despedit.